

Dekanat Nowogródek Korelicze znane są od roku 1395. Od wieku XV wchodzi w skład powiatu nowogródzkiego, województwa nowogródzkiego Wielkiego Księstwa Litewskiego, były własnością książęcą. Następnie, w XVI w. należały do rodów Czartoryskich, o później Radziwiłłów. Od 1594 r. wspomina się je jako miasteczko. Po rozbiorach Rzeczypospolitej Polskiej od 1795 r. znalazły się w składzie Imperium Rosyjskiego. Po odzyskaniu w 1918 r. przez Polskę niepodległości są centrum gminy. W roku 1940 stają się miastem rejonowym ówczesnego obwodu baranowickiego, zaś od 1954 r. – centrum rejonowe obwodu grodzieńskiego. Informacji o korelickich świątyniach katolickich sprzed 1920 roku w archiwach na razie nie znaleziono.

† Kościół został wzniesiony w 1938 r. w północno-zachodniej części rynku miasteczka ze środków hrabiów Żółtowskich, właścicieli majątku w Rucie i osadników z okolic. Księdzu proboszczowi pomagały siostry zmartwychwstanki z mirskiego domu zakonnego. Żółtowski planowali zaprosić do Korelicz zakon oo. Pallotynów i przekazać ich opiece zarówno parafię, jak i kościół.

Po II wojnie światowej w czasach rządów komunistycznej władzy radzieckiej kościół został zamknięty i był wykorzystywany jako sklep monopolowy.

W 1991 r. parafianom zwrócono świątynię, od razu rozpoczęła się jej restauracja. Odrodzoną świątynię poświęcono 26 września 1992 r. pod wezwaniem Matki Bożej Nieustającej Pomocy. Konsekracja odbyła się w sposób bardzo uroczysty, przewodniczył jej biskup gdański Tadeusz Gocłowski – biskup pierwszego proboszcza odnowionej parafii korelickiej – ks. Tadeusza Markiewicza.

Świątynia stoi na osi podłużnej, centrum której stanowi sala modlitewna pod czworobocznym spadzistym dachem, zakończonym półkulistą kopułą. Absyda obniżona, w podstawie swej prostokątna z dwiema zakrystiami. Wejście główne stanowi narteks z chórem z czterokolumnowym portykiem w doryckim stylu. Przy czym portyk wygląda tak, jakby był częścią XIX-wiecznej świątyni, do którego dołączono w stylu konstruktywizmu nowo zbudowany kościół. Wnętrza wieńczy płaski sufit. Upiększają je tytularny ołtarz główny Matki Bożej Nieustającej Pomocy oraz dwie boczne kompozycje ołtarzowe: lewa – Najświętszego Serca Pana Jezusa, prawa – św. Kazimierza. Teren przykościelny został otoczony drewnianym ogrodzeniem, którego fundamenty i filarki międzyprzęsłowe są z cegły.

Na dzień dzisiejszy parafią opiekują się ojcowie Paulini OSPE.